

[Pürschel.]

Med Hensyn til § 5 vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger, idet der heri staar, at Lov Nr. III af 11. April 1916 om Grundafstaaelse ved Udvidelser af Havneanlæg ogsaa kommer til Anvendelse ved Københavns Havn. Det kan maaske være tvivlsomt, om denne Lovhjemmel overhovedet er nødvendig, men nu skaber man i hvert Fald her en Lovhjemmel, som giver Bemyndigelse til Ekspropriationer med Hensyn til Københavns Havn og giver den baade for smaa og store Arealer.

Jeg synes, det er lovteknisk uheldigt, at en Bestemmelse, som kan tænkes at komme til Anvendelse om baade 20 og 30 Aar, findes puttet ind i en Lov som denne. Hvis man om 20—30 Aar vil undersøge, om man har Hjemmel til at ekspropriere ved Københavns Havn, saa sidder der *maaske* i Ministeriet for offentlige Arbejder en fortrinlig Embedsmand, som har ført sine Registre saa omhyggeligt, at han med Lynets Hast kan sige til den paagældende Minister: Dette staar i Lovforslaget for 1934. Men ellers kan man jo søge længe, inden man finder, at det er her, den er gemt hen. Denne Lov omfatter i Regelen kun aktuelle Arbejder, og derfor er det teknisk upraktisk at have denne mere almindelige Bestemmelse deri, men det er jo et rent teknisk Spørgsmaal, som man eventuelt kan ordne i Udvalget ved at udskille denne Bestemmelse som særlig Lov.

Jeg ønsker ogsaa overvejet, om det er rigtigt at lade Loven af 11. April 1916 være gældende for saadanne Ekspropriationer, der vil kunne faa et stort Omfang. Loven af 11. April 1916 henviser nemlig ikke til Forordningen af 5. Marts 1845, som efterhaanden er den store Type paa Ekspropriationsbestemmelse, men til den mere dystre Forordning om Ekspropriation af Jord til Kirkegaarde. Det kan have sine praktiske Bekvemmeligheder at henvise til denne Lov, hvor Fremgangsmaaden i det hele er noget mere simpel, men jeg er alligevel ikke sikker paa, at det er rigtigt at gøre det. Naar man ser paa Loven af 1916 og ser efter i Rigsdagstidende Tillæg B. 1915—16, Sp. 1817, vil man i Betænkningen finde, at da var man ogsaa betænkelig. Man sagde, at man savnede Appellfrister, og man savnede Beføjelse til Tilkaldelse af særlig sagkyndige. Man var klar over, at saadanne store Spørgsmaal ikke lod sig løse i en Hast. Ogsaa dengang havde man altsaa travlt, og man slog sig til Ro med et Løfte fra Ministeren om, at man vilde overveje disse Spørgsmaal. Og ser man paa Bemærkningerne til Lovfor-

slaget af samme Aargang, Tillæg A., Sp. 3620, vil man se, at man har valgt denne Forordning af 23. April 1845, dels for at være i Overensstemmelse med en Lov af 13. April 1894 om Ekspropriationer til Udvidelse af Statshavne og dels, fordi man fandt det rigtigt at bruge Forordningen af 23. April 1845, hvor Erstatning fastsættes af uvildige af Retten udnævnte Mænd, og der siges det udtrykkeligt, hvilken Fremgangsmaade man anser for fyldestgørende, under Hensyn til, at det efter Sagens Natur som oftest kun vil komme til at dreje sig om Erhvervelse af mindre Arealer. Ser man paa Loven af 1894, vil man se, at der var foreslaaet — det staar i Rigsdagstidenden 1893—94, Tillæg A., Sp. 2967 — en særlig Taksationskommission, men i øvrigt havde man henvist til Forordningen af 5. Marts 1845; men saa var det Folketingsudvalget, der fandt paa, at det var rimeligere at bruge de Regler, man havde i en Lov af 1893, og saa fik man disse Regler ført ind i Loven af 1894, og derfra førtes de videre. Og naar man gaar tilbage til Loven af 1893, viser det sig, at den drejer sig om Fyranlæg; det er altsaa givet, at det er ganske begrænsede, smaa Arealer, det drejer sig om. Der var først en Lov i 1892, og her var det Marineministeren, der skulde afgøre det hele, der var ingen Kommission, og dette blev gennemført baade i Loven om Naalsø, som var det eneste, der kom ud af det dengang, og i den almindelige Lov af 1893 om Ekspropriationer til Fyranlæg.

Det vil altsaa ses af denne lille historiske Udvikling, at Henvisningen til Forordningen af 23. April 1845 egentlig ret tilfældigt er kommet ind i Loven af 1916 og kun er passeret der, fordi man var sikker paa, at det drejede sig om smaa Arealer. Naar man nu giver en Lov, der gælder for Københavns Havn, synes jeg, man skal tage det Spørgsmaal op til Overvejelse, om det ikke er rigtigere ogsaa at hjemle Anvendelsen af den mere formelle Fremgangsmaade, som findes i Forordningen af 5. Marts 1845, saa meget mere som man jo nu, hvad Bemærkningerne til Lovforslaget viser, har søgt at skabe en Garanti for Panthaverne for de Ekspropriationers Vedkommende, der finder Sted efter Forordningen af 5. Marts 1845; denne Garanti vil man ikke have, hvis man gaar frem efter Forordningen af 23. April 1845.

Dette er imidlertid rent tekniske Spørgsmaal, som jeg blot har fremført, for at Ministeriet kan overveje dem, saaledes at man kan være rede til at tage Sagen op til Be-